

מסורת הש"ס

(א) [נבט י. לג: בילע טי:]
(ב) [תבטוט טט:] (ג) [פרי טר:]
[טיין לג: דים פדלי ימי נשט]
[וכן נשטמיס דער זעלבי דים]
[ותלי נשטן ונפרטיי מנינה טו:]
[פלי נשטן.] (ד) [י"ב קנט.]
[תבטוט טט:] [ווערפאטת תבטוט]
[פיי:] (ה) [זיל אלס מחור]
(ו) [מנהדרין קח: ע"ש.] (ז) ע"י
[בכותם ט:] (ח) [פרי ונבט:]
[גבר בראש פלי מנהדרים ת"ק]
[וכי ונביא אלף ות"ק וי:]
(ט) [אמער פרשט ג. ד.] [ויקרב]
[כא:] (י) [בילי:] מטאט (פ"י)
[תבטוט טט:]

תורה אור השלם

1. אפס כי לא יהיה בך
אביון כי דוד יקרבך יי
בארץ אשר יי אליהך נתן
לך נחלה לרשתה:
דברים טו ד

2. כי אחרל אביון מקרב
הארץ על כן אבני מדרך
לאמור פתח תפתח את דך
לאחריך לענין ולאביק
בארץ:
דברים טו ד

3. מי העיר ממנוח צדק
יקראו להגלו יתן לפניו
גוים ומלכים ידך ותן כעפר
חרבו כקש נדך קשתה:
שפיעו מ ב

הגהות הב"ח

[illegible]

לעזי דש"י

וילנא [וויילנא] מוסרש.

מוסף רש"י

הרובא בעמוד הבא

רבינו גרשום

באסקריא נספנתא: קיש.
 נותנין להם סלע. דאזויגן תר
 אומדנין דעתי: דלתיב אמר
 שקל אם אפשר להם לעמעם.
 אבל אם לא אפשר להם נותנין
 להם סלע. (ל. ח. ח. שם) וכן שאמרנו
 אין נותנין להם אלא שקל.
 דאזויגן תר אומדנין דעתי,
 רבין ורבי דלישוי תארום
 דאליהו להא דעין עין עין עין.
 וראי להו בני ר' ירמ. דמתנין.
 מונחין דארבעה ספיתין.
 שם עילוי עליון דהרשח. כיום
 אתה. אין זה רב, באסקריא
 בעלמא הוה. או באכרעה.
 מורקוני. פ' מוהם. דהינו
 נמי פ' מתות על ימים.

(א) צ"ל יאס אהר אס מחו ירשו
אחרים מחמיהם בין שאמר תנו
ובין שאמר אל תתנו אין טעמן
להם וכו'.

כך אביון. כך בעלמך: חיי העולם הזה. זה סחורה: קיימא ליה שעתה. שמת מינה. מדאנא שמעתי

משום דנפיש בני חיי
יוחנן הוו גרסי באוריי
טובא אמרי ניקום וניזי
בנפשן¹ ואפס כי לא
(6) אותבי תותי גודא
ריפתא אתו תרי מלא
יוחנן דאמר חד לחב
גודא ונקטלינהו²
ועוסקין בחיי שעה א
דאיכא בהו חד דקי
יוחנן שמע איפלא לא
לאיפלא שמע מר מו

מִרְשָׁמַעִי אֲנִי וְאֵלֶּפָא
לֹא שָׁמַע שׁ"מ לְדִידִי
קִיָּמָא לִי שְׁעֵתָא אֲמַר
לִיה רַבִּי יוֹחָנָן אֵיהֶרֶר
וְאוֹקִי בְּנִפְשָׁאֵי יְכִי
לֹא יַחְדַּל אֲבִיּוֹן מִקֶּרֶב
הָאֶרֶץ ר' יוֹחָנָן הֵרֶר
אֵלֶּפָא לֹא הֵרֶר עַד

דאָטא אַלפּא מלך
אַחַב מֶר וגו' לא
תֵּלֵא נִפְשֵׁהּ בִּאֶמְקָר
אַיִכָּא דְשִׁאִיל לִי בְמִ
אוֹשְׁעִיא וְלֹא פִשְׁטִינָא
מֵאֶמְקָרִיא דְסַפְיִנְתָּא
סָבָא תִנָּא לִיה ^אדְהָא

מר אל תתנו להם אל
מר תנו בין שאמר אל תתנו
המת אמרו עליו על נחום
פ מלא שחין והיה מוטל בב
חת [היתה מטתו מונחת ב
פנו את הכלים ואח"כ פנו א
חר כך פינו את מטתו ונפל
אמר להם בני אני גרמתי ל
ש מאלל ואחד של משתת
דתי לו המתן עוד ששפרוק
פניו ואמרתי עיני שלא חסס
מעו ולא נתקרה דעתי עת
זו לי אם לא ראיתוני בכך
מנא חדא בעו לשדורי ישראל
בידיה מלא סיפמא ראבנים
ומלוניהו עפרא (למחר כי חז
מלכא למקטלינהו לכולהו אמר
ל" דלמא הא עפרא מעפרא
כעפר חרבו כקש נדף קשרה
מלויהו לסיפמיה אבנים טובות
זיות בהרד דעברי לך יקרא
כא אמרו ליה האי עפרא דאי
ר המוציאה חמש מאות רגלי
ענה מתים בשלושה ימים זה

ר' חובו. שכן מצינו שכל ל"ח שנים שהיו ישראל כח"ר עקבא תלמידיה ונחית מטרא. עאל ר' עקיבא ואצלו היה מאריך רוחו עמה כדי שישמע שיחתה ע"ה, וזי מים שפכו, אלא לבם שפכו כמים. ויאמר איזו היא דבר עיר המוציאה ת"ק רגלי [ובז"ל] עיר זו

ע לימא זה אך רכיני היה גורם בן עירושלמי ומביא ראיה

סדר תעניות אלו פרק שלישי תענית

תחנו להן אלא שקל ויחיא דקאמר חנו להן שקל ואלא אמר חנו סלע משום דבעי לנרתייהו כדאמרן בנחוצות (דף ע.) כדי לזרז במשא ובמתן כדי שיטרונו וילמדו דרך ארץ וירויחו: **אם מתו ירשו אחרים קהתיב.** אע"ג דלמר חנו שקל ואלא אמר אל תחנו אלא

שקל גלי דעמיה דלא בעי למיטב
 להו אלא שקל בשבת כי היכי דלי
 מתו ירשו אחריס תחמית: אמר
 ליה: אילפא: א"ט מני דקאמ' אג'נ'
 דלא ספקי בנזיר מסעל לא היגין
 להו אלא שקל (ו) ר"מ היא דאמר
 במסכת כהנות במתני' (דף טז):
 מנאו לקיס דברי המה דלי להי
 מנאו מן הדין נומחין לכן כל דלאוי
 לכן שחי כל הממון שכלן הוא
 ואין צו לאותן אחריס כלום אלא
 לאחר תימחן אס ים מותר ים לכן
 ואס לאו יעלו ומתוך שרוינ' אס
 לקיס דבריו שירשו אחריס תחמית
 אנו מקמץין את הממון כדי שיהא

אמרנו ליה לאיפא אי יתיב בר אבא הוה בלחך בר. פי' (ו) כלומר לא היית מוהל לרשע ישיבה וי"מ נצחמותא דמר קאי אר' יוחנן כלומר אי יתיב מר לא הוה מליך ר' יוחנן: יבא

של ישראל: **כחד מנייבו**. כחד משני קיסר: **מעפרא דאברהם הוה**. כשלום הוה המלכים: **גילי שקין**. **ביום** לנו במלון: (ס) **כפר עשוק ששש** מחים בשלש ימים. **מת אחד** בכל יום: **ביום**

ל אין נותנין להם אלא שקל י"א אמו כ"מ וי"ש
אין נותנין להם אלא שקל א"ל הא מני ר"מ היא
איש גם זו שזיה סומא משתי עיניו גידם משתי ידיו
ת רעוע ורגלי מטתו מונחין בספקין של מים כדי שלא
ית רעוע[ן] בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואח"כ לפנות
ת מטתו שמוכסח להם שכל זמן שאני בבית אין הבית
הבית אמרו לו תלמידיו רבי וכו' בדרך שצדיק גמור
עצמי שפעם אחת הייתי מזהלך בדרך לבית חמי והיה
הוא ואחד של מני מגדים יבא עני אחד ועמד לי בדרך
מן החמור לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה
על עיניך יסומו ידי' שלא חסו על ידיך יתגדמו רגלי'
שאמרתי כל גופי יהא מלא שחין אמרו לו אוי לנו
ומאי קרו ליה נחום איש גם זו דכל מילתא דיהוה סלקא
דורון לבי קיסר אמרו מאן ייזיל ייזיל נחום איש גם זו
טובות ומרגליות אול בת כההוא דירה בליליא קמו הנך
הו אמר גם זו למוכרה כי מטא התם [שרינהו אפיסטא
קא מוחיבי כי 'תודאי' [אמר גם זו למוכרה] אתא אליהו
דאברהם אבותהו הוא רבי הוה שרי עפרא הוה סייפיה
הווא חדא מדינתא דלא מצו למיכבשה בדקו מנייה
ומרגליות ושדרוהו ביקרא רבה כי אתו ביתו כההוא
לי האי אמר להו מאי דשקלי מהכא אממי' להם סתרו
תו הכא מדיין הוא בדקוהו ולא אישכחוהו וקטלינהו להנך
כח' ת"ר י"ד המוציאה חמש מאות ואלף רגלי כגון
חר זה הרי זה דבר כיום אחד או כד' ימים אין זה דבר
ממנה שלשה מתים בג' ימים זה אחר זה הרי זה דבר
ביום

[illegible]

מתוך קרא דרך אף דאידן קרא היינו שיהיה עליהם גשמים. (ג) אלא על שבוא אומר (לפניך) לא תשאני הנינו נ

כא.

א [מ"י] ס"יא מהלכות זכיה
ומחנה הלכה כג':
בז ב מ"י ס"י שם ה"י ו
טו"ש"ע ח"מ ס' רג ספיק
י ויסמן רמח ספיק ג':
י"ג מ"י ס"כ מהלכות זכיה
הלכה יד סמג עשין מח
טו"ש"ע זכ"ע ס' נד וז"מ
ס' רג ספיק ג':
ד [טו"ש"ע] י"ד יסמן רמח
ספיק א':

י"ח ה' ת"י פ"ב מהלכות
תענית הלכה ה' עוש"פ
ל"ח ס"י תקעו פסיוף ב:

רבינו חננאל

אילסר ר' יוחנן דר' ח'ל
עלמא אמר קימא תעביד
נטיסא (יובל) ד' ד' וד' ד'
אילסר מלך יוחנן.
אילסר אלמל' נשפיד, אמר א'
אמר ישראל יל' תנחיתא
סביב ר' יוחנן ד' ר' אר' אר' א'
אז' משפנא יל' ספח'ו.
כלור, כל' מה ש' משפנ'ו
התנחית' עקר ש'
במשפנ'ו, אז' כל' מה ש'
יודע, לפיכך אז' נדל' מה ש'
ולמ' ומה ש' בראש אל'
יביתו אז' בראש ה' ה' ה'
סבא, וז' דר' א' האומר ה'
ל' ב' כי שפנ'ו תעביד ומה
אילסר ר' יוחנן ד' ח'ל, כי
השקל יל' א' על' א' א' א'
מספיק ל' ה' נחית' יל' א'
א' א' ב' שלש' ה' אז' א'
ה' אל' ש' א' א' א' א'
מספיק ל' א' נחית' ל' א'
א' א' וז' א' א' א' א' א'
א' א' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
משפנ' מ' א' א' א' א' א'
שלש' נחית' א' א' א' א'
אילסר, אז' תנחית' אילסר
א' א' א' א' א' א' א' א' א'

במשנתו ככתובות בפרק
מצאת האשה, המשיל
עצמו לביתו וזאת אומרת
הוא בעלי יחד עושה
השולשית וזה דברי ר' מאיר.
ואייקומם להם עממך דר
אליהם דמזעזע לוקים
דברי הכה ואין לשנות
מדרבו. אמר עזר על חנם
איש שו"ס. אם מלכות ואין
ראה על אמתת דבר דברי
הימים ואשר שוקטם שם
זאת היותה (זו) (זמן).
וראה אהמם, וישלמי אר
יוס' בן אבן בנות ד' ברים
גשמים יורדים מן השמים
ובתחת החסד יורדות, וכלן
ספוקא דאמראם אהם אהם
אין לארצין על אהם
יעצאם, ש' דאל יאיוון.
מש' (ג) דברם ששם
הרעים וממני בעלי
הרעים שותה העריון וחתתו
לשמה עיי הכל ששם
הרעים ע' (ג) דברם
גשמים עוצרין, עמך עומד
הם שגמור עזרתם
אלוים אחיים, וכתב בתורה
וצעז' את השמים. עמך
עצמו שגמור וחתתו אין
בחוץ, וכתב ירמיה
דברים, עמך שמיטת
שגמור יקרא את עזר
הארץ, פי' יתן אף על כבם
(וכתב) וזאת אף על כבם
עצמ' אהם שוסק עזר
הרעים ואין עזר דכתב
הרעים איהם גשם את
חתלת כמתת, ש' [משלש]
שגמור יקרא את עזר
הארץ, פי' יתן אף על כבם

הוא נשאל כי האם יאמר: "אלין" לאמר. קשה הוא אומר תנו לה בקשתה הגון ונמצא חילול שמים. כתיב האדם גועל אמרן לא חטאתי, ימים אנשים ממש) [זא"ו] הרי

שפט אומך על אומך לא תטאוי